

Mellemtilfæld, hvori det Kirkelige nu befinder sig, vil, tænker jeg, Enhver rolig Borger vente, indtil Sagen om Kirkens Afgjørelse er ordnet. Naar een af Stiftets Biskopper altsaa fra en Præst erfarer, at man i hans Sogn vil indføre et Tillæg, som Biskoppen maa erkjende for hæfterst eller for at stride mod Religionen, saa kommer Præsten og Menigheden til at vente et heelt eller et halvt Aar, indtil de faae en Afgjørelse desangaaende, og saa beskedne ville vi vist være, at vi kun begjære at gjøre Forslagets Forfrister gjældende med Hensyn til saadanne Tillæg, om hvilke jeg er vis paa, at ingen Biskop i noget Stift under sit Navn vil sige, at de stride mod Troen eller Betsjendelsen. — Endnu er det af Ministeren fremhævet som Noget, man maa overveie ved denne Leilighed — og det mener jeg ogsaa, — om der vel ogsaa er Trang til at gjøre det Skridt, jeg foreslaaer. Nu har jeg vel tidligere allerede taget Hensyn til Noget, hvori jeg mener, at denne Trang gjør sig gjældende. Men jeg skal dog endnu yderligere imødegaae en anden Skikkelse, hvori denne Overveielse let viser sig som stærk Indvending, og hvori den har mødt mig i disse Dage i Folkemunde. Det er nemlig den: Er der nogen stærk Bevægelse i saa Henseende, en Bevægelse, som vi ellers ikke spore, saa vil det kunne føre til Misbrug, foranledige store Bekostninger i enkelte Menigheder og mange Forviklinger. Og er der ingen synderlig Trang tilfede i det Hele, saa lader os vente et Aar eller to endnu, saa er det vel ikke Umagen værd at gjøre det. Jeg holder ikke af dette Argument; thi det forekommer mig, at man der befinder sig paa et ganske eget Gebet. Man synes at betragte Friheden næsten som noget Urigtigt og synes at sige: er der saa stor Længsel efter den, at den lader til at sprænge alle Dæmninger, — ja saa bringer det os netop til at vi tænke paa, at det er farligt; men naar der ikke er en overvættets stærk Længsel, naat det kun er paa eet og andet enkelt Sted, at denne Længsel bevæger sig, ja saa kunne vi nok holde den nede en Tid endnu. Men hvorfor skulle vi dog gjøre det? Jeg mener ikke, at der for Tiden vil fremkomme nogen stærk Bevægelse paa det Gebet. Men det er en almindelig menneskelig Berettigelse

paa det religiøse Gebet at tilbede Gud, i Samfund med dem, som man nærmest har sluttet sig til, paa en sømmelig og anstændig Maade. Om nu en Frihed inden disse Grændser attraaes for Diebliffet af 100,000 eller af ganske Enkelte, det kommer i mine Tanker ikke i væsentlig Betragtning. Attraaes den for Tiden kun af Faa, saa turde det vel ikkun være et Bidsnesbyrd om, at det aandelige Liv kun er ringe i Danmark paa dette Gebet, eller ogsaa, hvad der er rimeligere, at den stærke Bevægelse i politisk Retning for et Dieblif synes at ville sluge de aandelige Bevægelser paa det religiøse Gebet.

Jeg troer saaledes i Almindelighed tilstrækkelig at have udtalt mig om og for det af mig stillede Forslag, og jeg skal derhos, hvis Thingets Medlemmer maatte være af en anden Mening, udbede mig Tilladelse til endnu en Gang at klare for mig.

Orsted: Den Tid, jeg først erfarede, at der vilde fremkomme et Forslag her, om Menighedernes Afgang til at vælge mellem forskellige Psalmebøger, kan jeg ikke nægte, at Tanken først henvendte sig paa de mislige Følger, som det mulig kunde have. Der er vist ikke noget Stof for den udbortes Lovgivning, der er saa vanskeligt som de religiøse og kirkelige Anliggender, og der er derfor i vore nærværende Tilstande Afskilligt, som kunde opvække forvægede Betæneligheder ved at understøtte et saadant Forslag. Men efterat jeg har sat mig nærmere ind i Forslaget, har jeg fundet, som man ogsaa kunde vente af den ærede Forslagsstiller, at det er fremsat med et saadant Hensyn til de virkelige Forhold og en saadan Vaersomhed, for ikke at gribe forstyrrende ind deri, at jeg troer, at der ikke kan være nogen Fare derved, at det derimod muligt kunde gavne, om ikke i betydelig Grad umiddelbart, saa dog paa en middelbar Maade, ved at der gjøres et Forslag, som muligt kunde følges ogsaa ved andre mere almindelige kirkelige Anliggenders Afgjørelse; men paa den anden Side troer jeg ikke, at nogen velgrundet Berettigelse derved er tilfidesat, eller at det, efter al Sandsynlighed, kunde gribe forstyrrende ind i de borgerlige Forhold. Naar den ærede Forslagsstiller har paaberaabt sig, at den Lov, som